

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heeren en zich niet bereid, noch naar zijnen wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden.

LUKAS 12 : 47.

No. 17.	1 September 1910.	15de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

DANKZEGGING EEN DEEL VAN HET GEBED.

Het is redelijk te veronderstellen, dat ieder mensch die tot een kennis van Christus gekomen is, zich bekeerd heeft, gedoopt is en de zegeningen van den Heiligen Geest ontvangen heeft, zou weten welk een belangrijke zaak het gebed is en nimmer zou denken, het heerlijke voorrecht te veronachtzamen, om gemeenschap te hebben met een liefhebbend Vader. Maar de menschen zijn vervuld met raadselachtige tegenstrijdigheden; zij doen dingen die verkeerd zijn en laten dingen na die de plicht verlangt, en wanneer zij ter verantwoording geroepen worden dan kunnen zij geen verstandige reden voor hunne handelingen geven. Soms vinden wij leden dezer Kerk die schuldig zijn in het nalaten van de heilige verplichting van het gebed. Als deze woorden onder hunne oogen komen, dan raden wij hen aan, de zaak ernstig te overwegen. Er zijn zoovele getuigenissen en beloften van de voordeelen van het gebed, ons nagelaten door de heiligen van vroeger dagen en ook door heiligen van dezen tijd, dat gebrek aan geloof in en verwaarloozing van de verplichting van het gebed, niet te verontschuldigen is. Er zijn getuigenissen van personen overal om ons heen, genoeg om honderde boeken te vullen, maar wij kunnen velen daarvan niet in dit korte artikel bespreken. Wij zullen slechts enkele voorbeelden aanhalen, die goed aan alle geloovigen bekend en in het gemeenschappelijk bereik der heiligen zijn.

De apostel Jakobus schreef in zijnen zendbrief: „Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam

des Heeren; en het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden. Belijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt; een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel". Jak. 5 : 14-16. De belofte van zegeningen hier uitgesproken, werd geuit door een heilig man van God, als hij door „den Heiligen Geest gedreven" werd, II Petr. 1 : 20, 21, en is van daag juist zoowel van kracht als ten tijde toen het geschreven werd. Deze dingen worden dagelijks door vrome heiligen der laatste Dagen gezien en getuigd, welke den Heere „hier in beproefd" hebben, en bevonden dat Zijn belofte waarheid was. „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden". Jak. 1 : 5. Het bestaan van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen is een duidelijk bewijs voor de waarheid der belofte in deze geïnspireerde woorden verrat. Hij die aanspraak maakt op lidmaatschap in een instelling, die op aarde tot stand gekomen is door het vruchtbaar en ernstig gebed van een rechtvaardig man, en toch nalatig is, om dat beginsel te gehoorzamen, is een onnutte dienstknecht.

De gave van het geloof, zonder welke hemelsch licht niet kan genoten worden, komt door gebed. „Wijsheid en groote schatten van kennis" zijn door dezelfde middelen verkrijgbaar. Een van de oude schriftgeleerden zeide: „Niemand heeft ooit de Schriften onderzocht met een oprecht doel en biddend hart, of hij heeft een getuigenis hunner waarheid verkregen". Wij gelooven dat. Er is een belofte van zulk een getuigenis in het Boek van Mormon verrat, die wij beproefd hebben en weten waar te zijn. De woorden zijn door den profeet Moroni geschreven, die het Boek voltooide en verborg, in afwachting van het gebod des Heeren. Hij schreef: „Ziet ik wil u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen, indien het in Gods wijsheid besloten is dat gij ze zult lezen, dat gij u zult herinneren hoe barmhartig de Heere geweest is jegens de menschenkinderen, van de schepping van Adam af tot op den tijd dat gij deze dingen zult ontvangen, en die in uwe harten overwegen. Wanneer gij deze dingen zult ontvangen zou ik u willen vermanen, dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid er van aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes. Door de macht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten". Moroni 10:3-5. Duizenden

hebben deze belofte beproefd en waar bevonden. Als eenig Heilige der laatste Dagen deze zekerheid nog niet heeft, dan is nu de tijd om te beginnen die te zoeken.

In een predikatie, onlangs door apostel Reed Smoot gehouden, sprak hij eenige schoone waarheden over het gebed. Hij zeide: „Het gebed is de juiste manier van gemeenschap tusschen God en Zijne kinderen; als die gemeenschap verbroken is, dan begint geestelijk verval.*** Het gebed heeft zeeën gescheiden en heeft stroomende rivieren weerhouden; het heeft levende stroomen van water uit vaste rotsen doen voortkomen; het heeft de muilen van leeuwen toegesloten en slangen en vergift schadeloos gemaakt; het heeft de zon in haar loop weerhouden en de maan stil doen staan; het heeft ijzeren poorten geopend en zielen van uit de eeuwigheid teruggeroepen. Het gebed heeft de booze hartstochten der menschen beteugeld; het heeft legers van trotsche, stoutmoedige atheïsten verslagen. Het gebed heeft een man van den bodem der oceaen opgebracht en een ander met een vurige wagen naar den hemel gevoerd.*** Het was door het gebed, dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen; door het gebed dat het groote plan van zaligheid aan hem werd geopenbaard. Het is door het gebed dat dit volk van af de vestiging dezer Kerk tot op heden geleid is geworden. Het was door het gebed, dat de pioniers beschermd werden en over de onbetreden vlakten der wildernis van het westen werden geleid en veilig naar de toppen dezer bergen gebracht. Het was door het gebed, dat God de aarde gezegend heeft in deze valleïën en maakte dat zij overvloedig voortbrachten, vruchten, groenten, graan en bijna alle andere soorten van benoodigdheden voor het onderhoud van Zijn volk in comfort”.

Maar in al ons bidden moeten wij niet vergeten, dat vragen niet alles is wat gedaan moet worden. Als, zooals een der wijzen gezegd heeft, ondankbaarheid de grootste zonden is, dan is dankbaarheid, volgens de zelfde regel, een van de schoonste deugden. William George Jordan schrijft: „Dankbaarheid is dan eerst dankbaarheid als zij door daden betoond wordt.*** Ondankbaarheid is vergeetachtigheid van het hart”. Wij kunnen in zeker opzicht de deugd der dankbaarheid volgens onze eigene gevoelens afmeten. Het is een bepaald genot zichzelf voor anderen te verloochenen, middelen, tijd en genot op te offeren, als wij weten dat de ontvanger onzer toewijding werkelijk dankbaar is. Maar voor de ondankbaren iets te doen verschaft geen vreugde. En wij doen niets anders, als hetgeen plicht ons gebied. Zoo is het ook zeer duidelijk, dat de Vader van allen de aanwezigheid van dankbaarheid in Zijne kinderen waardeert. Nalatigheid in het

uitdrukken onzer dankbaarheid, voor hetgeen wij ontvangen hebben, is een van de eerste bewijzen van vergeetachtigheid des harten, en zij die zoo handelen met de zegeningen van God, loopen gevaar, dat zij Hem in hunne harten vergeten. Dankbaarheid moet met voorzichtigheid ontwikkeld worden, en niets draagt zoo wonderbaarlijk bij tot het volmaken dezer deugd, dan het geven van lof en dank. Christus sprak zijne dankbaarheid tot God dikwijls uit. In het bestraffen der steden Chórazin, Bethesda en Kapérnaüm, alwaar vele groote werken vruchteloos verricht waren, zeide Hij: „Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard. Ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U.” Matt. 11 : 25, 26. En Hij moedigde anderen aan om te danken. Bij zekere gelegenheid, toen „Hij in een zeker vlek kwam, ontmoetten Hem tien melaatsche mannen, welke stonden van verre; en zij verhieven hunne stem, zeggende: Jezus, Meester, ontferm U onzer! En als Hij hen zag, zeide Hij tot hen: Gaat heen en vertoon uzelf den priesteren. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En een van hen, ziende, dat hij genezen was, keerde wederom, met groote stemme God verheerlijkende. En hij viel op zijn aangezicht voor Zijne voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan. En Jezus, antwoordende, zeide: Zijn niet de tien gereinigd geworden? en waar zijn de negen? En zijn er geene gevonden, die wederkeeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot Hem: Sta op, en ga heen; uw geloof heeft u behouden.” Lukas 17 : 12–19. Hij had hunne dank niet noodig, maar voor hun eigen welzijn zou het goed geweest zijn, als zij den Heere herinnerd hadden, van Wien hunne zegeningen waren gekomen.

President Francis M. Lyman, van den Raad der Twaalf Apostelen, zegt van het gebed: „Hetzij uwe gebeden lang of kort zijn, hetzij gij met bespraaktheid bidt of niet, laat ten minste zooveel van uwen tijd en woorden gebruikt worden, om dank en lof te brengen, als om te vragen. Wij mogen veel behoeven, volgens eigen schatting, om ons geluk vol te maken, maar het kan niet meer zijn dan alreeds aan ons geschonken is door een liefhebbend en toegevend Vader. Wij zijn zeker, dat wij om alles vragen, als wij bidden, maar tenzij wij acht op ons zelve slaan en ons zelve er aan gewennen, dan zullen wij nalaten dank te zeggen voor hetgeen wij hebben.” Dit is duidelijke en ware leer en vol van wijsheid.

Een schrijver zegt: „Niettegenstaande alles wat ik geleden heb, niettegenstaande al de pijn, moeite, angst en droefheid die

noodwendig in het leven voorkomen, en de inwendige dwalingen die erger dan allen zijn, wil ik mijn leven eindigen met een eerbiedige dankzegging tot mijn Schepper. Want meer en meer ben ik onwillig Hem alleen dankbaar te zijn, voor voordeelen of zegeningen die uitsluitend behooren tot mijzelf, mijne vrienden of eenig ander mensch, wat gewoonlijk „dankzegging voor zegeningen” genoemd wordt. In plaats hiervan wil ik liever hebben, dat het is een dankbaarheid voor alles dat tot mijn leven en persoon behoort — voor vreugde en droefheid, voor gezondheid en ziekte, voor voorspoed en teleurstelling, voor deugd en voor beproeving, voor leven en dood; omdat ik geloof, dat alles voor mijn welzijn bedoeld is.”

„Alle goede gave, en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geene verandering is, of schaduw van omkeering.” Jak. 1: 17. Enkelen onzer hebben slechts vele van die goede en volmaakte gaven ontvangen, en kunnen met de Psalmist zingen: „Looft den Heere, alle volkeren! prijst Hem alle natiën! want Zijne goedertierenheid is geweldig over ons, en de waarheid des Heeren is in der eeuwigheid! Hallelujah!”

Millennial Star.

AFSCHEIDSGROET.

Bij ons vertrek uit Nederland roepen wij de Heiligen der laatste Dagen en onze vrienden in Nederland een hartelijk vaarwel toe. Wij beschouwen het als een groot voorrecht in Nederland als zendelingen gearbeid te hebben en onze zwakke krachten hebben mogen gebruiken, om het herstelde Evangelie te verkondigen. Het is onze begeerte voort te gaan in het Evangelie en getrouw onze plichten te vervullen. Wij danken allen voor de liefde en vriendschap genoten en hopen dat het werk des Heeren in Nederland met rassche schreden zal vooruitgaan. Wij roepen een ieder toe, getrouw te volharden in het Evangelie, want het is een kracht Gods tot zaligheid. Nogmaals vaarwel, vaarwel tot wederziens.

Uwe broederen in het Evangelie

J. H. WALKER en J. C. KIDD.

De zonde is hardnekkig, ook bij den geloovige, en daarom is het zoo goed, dat ieder geloovige een gebroken been hebbe, waardoor hij ziet, dat hij niet kan loopen, zoo God hem niet ondersteunt.

I. DA COSTA.

UITTREKSEL EENER REDEVOERING,

gehouden door Apostel RUDGER CLAWSON, op de Conferentie te Rotterdam, op 24 Juli 1910, in de morgenvergadering.

Nadat apostel Rudger Clawson een kort verslag gegeven had van zijn reis in Scandinavië en Duitschland, sprak hij over gehoorzaamheid. Hij haalde den tekst aan: „Niet een iegelijk die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, die in de hemelen is”.

Daarna toonde hij aan, dat de dieren en planten gehoorzaam zijn aan de hun gestelde wetten, en zeide dat wij als een volk ook gehoorzaam moeten zijn aan de wetten die ons gegeven zijn. Toen Abraham geroepen was, om het land zijner vaderen te verlaten, en naar het beloofde land te gaan, was hij het woord des Heeren gehoorzaam en door zijne gehoorzaamheid werd er een verbond gemaakt, tusschen hem en zijnen Vader in den hemel, dat door hem en zijn zaad al de volken der aarde gezegend zouden worden. Hij werd ook genoemd de vader der geloovigen.

Een ander goed voorbeeld kan gegeven worden, door de geschiedenis van Naäman aan te halen. Toen hij gehoord had, dat er een profeet des Heeren in Israël was, die de zieken genas, ging hij tot hem, om van zijne ziekte genezen te worden. De profeet vertelde hem naar de Jordaan te gaan en zich aldaar zeven malen te wasschen. Hij weigerde dit, zeggende dat de wateren van Damascus beter waren dan alle de wateren van Israël. Maar zijn dienstknechten smeekten hem de woorden van den profeet te gehoorzamen, en zeiden: „Zoo de profeet tot u eene groote zaak gesproken had, zoudt gij ze niet gedaan hebben? hoe veel te meer, naardien hij tot u gezegd heeft: Wasch u, en gij zult rein zijn?”

Naäman gaf gehoor aan de raadgeving en ging naar den Jordaan. Hij waschte zich eenmaal, tweemaal, driemaal, viermaal, vijfmaal en zesmaal, maar was nog steeds melaatsch. Toen hij zich echter den zevende maal gewasschen had, was hij gezond.

Jezus is het beste voorbeeld. Hij kwam om het Evangelie te brengen en was daar aan ook gehoorzaam. Hij predikte dat zekere dingen noodig waren om het eeuwige leven te beërven, één daarvan was de doop. Wij lezen een verslag van de gehoorzaamheid die Hij betoonde, in het derde Hoofdstuk van Mattheüs. Het is als volgt: „Toen kwam Jezus van Galiléa naar den Jordaan tot Johannes, om van hem gedoopt te worden. Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is noodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij? Maar Jezus antwoordende, zeide

tot hem: Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af. En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water en zie de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen gelijk eene duif. God gaf een bewijs van Zijn welbehagen in Zijnen Zoon en in de gehoorzaamheid die Hij betoonde, door den Heiligen Geest te zenden en te zeggen: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb”.

Mijne vrienden, wij zijn hier niet gekomen om onzen wil te doen, maar om den wil te doen van Hem die ons gezonden heeft. En dit is wat ons geboden is: „Ga henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden”.

Onze boodschap is, om tot alle menschen te prediken. Zij die de boodschap aannemen, zullen zalig worden in het Koninkrijk van God; maar zij die de boodschap verwerpen, zullen uitgeworpen worden.

Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is; dat het Evangelie tot de aarde hersteld is in deze laatste dagen, door middel van den profeet Joseph Smith. En allen die gehoorzaam zijn aan de woorden van den Zaligmaker, zullen zalig worden. Maar zij die Zijne woorden zullen verwerpen, zullen in den dag des oordeels verworpen worden.

VERPLAATST.

Ouderling Cornelis F. Paine is verplaatst van de Groningsche naar de Arnheemsche Conferentie.

Ouderling Gerrit Meenderink is verplaatst van de Arnheemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling William H. Allsop is verplaatst van de Amsterdamsche naar de Groningsche Conferentie.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Ouderling J. H. Walker, President van de Amsterdamsche Conferentie, is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 19 Nov. '07 arriveerde hij te Rotterdam en is eerst in de Arnheemsche, daarna in de Groningsche en daarna in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest. Op 1 April 1909 werd hij aangesteld als Pres. van de Rotterdamsche Conferentie. Op 8 Juni 1909 werd hij geroepen om tijdelijk over de Nederlandsche en Belgische Zending te presideeren, welke roeping hij tot

17 Sept. 1909 heeft bekleed. Op 4 Oct. 1909 werd hij aangesteld als President van de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling J. H. F. Volker is geroepen om over de Amsterdamsche Conferentie te presideeren.

VERSLAG DER ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Arnhemsche Conferentie werd op Zondag 28 Augustus te Arnhem gehouden. Er werden twee vergaderingen gehouden in het gewone vergaderlokaal „Centraalgebouw” aan de Bakkerstraat. De eerste vergadering begon des morgens ten 10 uur. Nadat het Avondmaal bediend was door de ouderlingen G. Meenderink, G. M. Farrer, Jos, Knight en L. Taylor, sprak Conf. Pres. D. H. Cannon eenige woorden van welkom en daarna over de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid, de bestemming van den mensch en de vervolging van de Apostelen van voorheen. Daarna werd een verslag gegeven van de werkzaamheden in die Conferentie verricht en dit werd met algemeene stemmen aangenomen. Ouderling C. F. Paine sprak daarna over de opstanding. Conf. Pres. J. Millard besprak toen de verdeelde toestand van het Christendom en daarna de beginselen van het Evangelie en de noodzakelijkheid om die te gehoorzamen. De autoriteiten der Kerk en Zending werden toen voorgesteld en algemeen erkend. Ouderling R. Adams sprak over de noodzakelijkheid van voortdurende openbaring. Conf. Pres. J. H. F. Volker besprak de redelijkheid van het Mormonisme, dat het Gods werk is en antwoord geeft op belangrijke vraagstukken den mensch betreffende.

De tweede vergadering begon des avonds ten 6 uur. Ouderling T. Korthals was de eerste spreker en sprak over de herstelling van het Evangelie en de noodzakelijkheid van Goddelijke volmacht. Daarna sprak de Pres. der Duitsche Zending Thomas E. McKay over het voorbestaan van den Mensch en spoorde allen aan het Evangelie ernstig te onderzoeken. Pres. B. G. Thatcher besprak de overeenstemming tusschen Gods Woord en de wetenschap en de noodzakelijkheid, om het geloof uit de werken te toonen. Ouderlingen J. van Duuren en J. Castleton zongen solo's en in de avondvergadering zongen zestien zendelingen een lied.

De vergaderingen werden zeer goed bezocht, daar het lokaal steeds geheel gevuld was, vele boekjes werden uitgegeven en eenige adressen verkregen.

Op Maandag 29 Augustus werd er een vergadering voor de zendelingen gehouden. Er werd verslag der werkzaamheden gegeven en tevens nuttige wenken en raadgevingen tot vooruitgang van het werk des Heeren.

D. C. LYONS, *Secr.*

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ

HEBT GIJ UWE EERSTE LIEFDE VERLATEN?

Maar Ik heb tegen u, dat gij uwe eerste liefde hebt verlaten.

OPENB. 2 : 4.

Wanneer wij den weg der bekeering pas hebben betreden en een verbond met God gemaakt hebben bij het watergraf, dan zijn wij gelukkig en verheugen ons in het voorrecht, dat wij genieten, een lid van de Kerk des Heeren te zijn. O, hoe gemakkelijk schijnt het ons toe de geboden des Heeren te gehoorzamen en te onderhouden. Geen opoffering schijnt ons te zwaar, wij zijn gewillig alles te doen voor het Koninkrijk van God. Beproeving, vervolging en moeilijkheden worden niet geteld; het schijnt dat er geen donkere wolken voor ons zichtbaar zijn, het is alles licht, geluk, vreugde en vrede.

Vanwaar dien gelukkigen toestand? Het is omdat wij het vuur der eerste liefde in onze harten voelen branden. Voor ware liefde is niets te zwaar, geen opoffering te groot. Wij zien het vaak in het leven, dat ouders, kinderen, mannen, vrouwen of geliefden, veel voor elkaar doen en dat met blijdschap, en zich gelukkig gevoelen in staat te zijn, iets voor het voorwerp, of voorwerpen, hunner liefde te kunnen verrichten. Maar als er geen liefde aanwezig is, dan is en wordt alles zwaar en moeilijk, en veelal worden de plichten morrende verricht.

Op geestelijk gebied is juist hetzelfde het geval. Velen zijn er die steeds in denzelfden toestand blijven verkeerend, tot aan hun einde gevoelen zij zich gelukkig in den dienst des Heeren en verrichten alles met vreugde en blijdschap. Gelukkig de mensch die aldus het leven verlaat, gewisselijk zal het tot hem klinken: „Over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal Ik u stellen; ga in, in de vreugde uws Heeren”. Maar er zijn helaas ook zeer vele volgelingen des Heeren die al zeer spoedig verkouden. De liefde in hunne harten wordt steeds minder, en wat eerst aangenaam voor hen was, wordt nu tot een last, vaak worden sommige dingen morrende en met weerzin verricht, omdat zij het niet weigeren durven. Weer anderen wijken geheel af en worden onverschillig. Zal straks, als dezulken opgeroepen worden, een heerlijk loon hun deel zijn? Het is onredelijk dat te verwachten.

In Openbaring 2 wordt ons een groote les geleerd. De Gemeente te Efeze had veel gedaan voor het Evangelie, zij waren zelfs niet moede geworden van het arbeiden om den naam des Heeren. Maar toch had de Heere iets tegen hen. Hoort hoe het hen tegenklinkt in vers 4: „Maar ik heb tegen u, dat gij uwe eerste liefde hebt verlaten”. En in het volgende vers: „Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zoo niet, Ik zal u haastig bijkomen, en zal uwen kandelaar van zijne plaats weren, indien gij u niet bekeert”. Welk een schrikbeeld, de Heere zelf zou handelend optreden en de Gemeente te Efeze niet meer als Zijn eigendom erkennen. Een afsnijding en verwerping zou hen wachten, indien zij zich niet bekeerden. Alweer die Goddelijke liefde, gelegenheid tot bekeering werd eerst geschonken, alvorens het oordeel zou uitgevoerd worden. De geschiedenis zegt ons, dat het ten slotte is uitgevoerd, de afval heeft ook over de Gemeente te Efeze gezegepraald en de kandelaar is van zijne plaats gewerd.

Zou ons een beter lot wachten? Gewisselijk neen, indien wij de eerste liefde verlaten hebben en ons niet bekeeren, dan zal het lot van Efeze, verwerping door den Heere, ook ons deel zijn. Misschien zijn wij met onszelven tevreden, maar dat is niet voldoende, de Heere moet met ons tevreden zijn. Misschien was het volk te Efeze erg met zichzelf tevreden, maar toch was dat niet voldoende, zij waren verkeerd in de oogen des Heeren.

Het is een ernstige zaak, en wel waardig bedacht te worden door een ieder Heilige der laatste Dagen. Hebben wij, neen heb ik, de eerste liefde verlaten? O, laat ons niet te spoedig met onszelven tevreden zijn. Door ongehoorzaamheid en overtreding wijkt de Geest Gods en de liefde uit onze harten, maar het is een troost te weten, dat er nog gelegenheid tot bekeering is. Zijn wij afgeweken, laat ons dan God om vergiffenis vragen, onzen schadelijken weg verlaten, weer handelen en doen als toen wij pas gedoopt waren, en bij vernieuwing zal dien gloed der eerste liefde weer in onze harten gevoeld worden. Wederom zullen wij gelukkig en verheugd zijn en blijven, zoolang wij de liefde behouden.

OP ZENDING GEROEPEN.

Ouderling Berend Tiemersma, van de stad Leeuwarden, is met toestemming van Apostel Rudger Clawson, President der Europeesche Zending, geroepen eene Zending in Nederland te vervullen. Hij is op 25 Juli 1910 door President B. G. Thatcher tot dit werk terzijde gesteld en de Amsterdamsche Conferentie is hem als arbeidsveld aangewezen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Wij ontvingen goede berichten van de zendelingen die in Harlingen arbeiden. De eerste persoon is aldaar gedoopt, er zijn vele ernstige onderzoekers en de vooruitzichten zijn zeer goed.

De zendelingen te Veendam arbeidende, hadden enkele dagen geleden een gesprek met een predikant. Het gevolg daarvan is, dat deze predikant in „De Volkscourant”, Christelijk weekblad voor Groningen en Drente, een reeks artikelen zal schrijven over het Mormonisme. Ons zal echter gelegenheid gegeven worden die artikelen te beantwoorden, zoodat het een „schriftelijk debat” genoemd kan worden. In „De Volkscourant” van 19 Augustus verscheen het eerste artikel. Eerst werden verschillende voorwaarden voor dit debat geplaatst en daarna een gedeelte van het achtste geloofsartikel besproken; de zin: in zooverre als het nauwkeurig vertaald is, het punt van bespreking zijnde. Door ons werd reeds een antwoord gezonden. Het verscheen in „De Volkscourant” van 26 Augustus.

Wij twifelen niet of ook deze dingen zullen ten goede mede werken. Een vroeger artikel, door ons als antwoord geplaatst in „De Noord-Ooster”, heeft naar wij vernemen veel goeds gedaan.

CORRESPONDENTIE.

Broeder Nico Teerling, wonende te Salt Lake City, voorheen te Rotterdam, schreef ons eenen brief, waarin hij zijn blijdschap uitdrukte het voorrecht te genieten in Utah te zijn. Hij gevoeld zich in Zion gelukkig en te huis, is overtuigd van de waarheid van het Evangelie en geeft getuigenis, dat veel laster omtrent de Heiligen der laatste Dagen in Nederland gesproken wordt.

Broeder M. de Gooyer, wonende te Salt Lake City, schreef ons eenen uitvoerigen brief, waarin hij zegt, gedurende 3½ jaar in Utah te wonen; zich steeds verheugd in het Evangelie; zich gelukkig acht het voorrecht te genieten in Zion te zijn, en geeft ten slotte getuigenis van de deugd en de zedelijkheid van de Heiligen der laatste Dagen en zegt, dat er zeer veel laster omtrent de Heiligen der laatste Dagen in Nederland wordt gesproken.

Wij ontvingen een schrijven van zuster M. C. Teerlink, wonende te Salt Lake City, Utah, voorheen te Rotterdam, waarin zij haar blijdschap uitsprak een kennis van het Evangelie te hebben, met het volk des Heeren in Zion te zijn en wensch voort te gaan in de vervulling harer plichten. Zij verheugd zich over de voortgang van het werk des Heeren in Nederland.

EEN OPMERKELIJK TEEKEN DES TIJDS.

Onder bovenstaand opschrift verscheen een artikel in „De Nederlander” van Zaterdag 27 Augustus; en daar het een onderwerp bevat, dat voor de Heiligen der laatste Dagen van veel belang is en door hen vaak wordt besproken, zoo laten wij het hier in zijn geheel volgen en zullen er dan enkele opmerkingen aan toevoegen.

„Reeds meermalen is er op gewezen, dat er in Europa eene beweging onder de Joden ontstaan is, die het bewijs levert, dat de diep gewortelde vijandschap tegen den Christus Gods begint af te sterven. Niet alleen laten zich vele jeugdige Joden doopen, maar een algemeen vragen naar den rechten weg blijkt ook hieruit, dat in vele kringen het Nieuwe Testament gelezen wordt. En dat wel uit godsdienstige behoefte. Het schijnt metterdaad, dat er leven begint te komen onder de doodsbeenderen. Maakte tot nog toe de geschiedenis der Joden den indruk, alsof slechts enkele individuen gered zouden worden, als 't ware één uit een huisgezin en twee uit een geslacht, terwijl het volk als verworpen bleef, thans ziet het uit, alsof de tijd der herleving van het oude volk des Heeren begint, en het weer bijeen vergaderd zal worden onder de banier van Christus, den Gezalfde des Heeren. Met deze godsdienstige herleving gaat in onze dagen gepaard een vrij algemeen verlangen om terug te keeren naar het beloofde land. Er moge veel zijn in het hedendaagsche Zionisme, dat ons niet bevalt, het is toch niet te loochenen, dat het fundamenteele denkbeeld, Palestina voor de Joden, volstrekt niet af te keuren is. Omtrent twaalf millioen Joden zwerven er rond zonder een eigen tehuis te hebben. Met recht zeggen wij, dat zij rondzwerven, al zijn ook velen onder hen in de verschillende landen tot eer en aanzien gekomen. Zij zijn en blijven vreemdelingen, een talrijk ras, dat zich niet met de verschillende volkeren vermengt, en toch geen volk, omdat het geen eigen land bezit. Met de grootste belangstelling zien wij uit naar de verdere ontwikkeling der godsdienstige en staatkundige beweging van het oude volk des Heeren.”

Het is voorwaar een heugelijk feit, dat de oogden der Christenen open gaan voor hetgeen er met en onder de Israëlieten plaats heeft. Wat nu wordt gezien en besproken als „een opmerkelijk teeken des tijds”, was reeds voorspeld door den grooten profet der laatste bedeeing, Joseph Smith, in het jaar 1831, want op 2 Januari, van dat jaar, ontving hij een openbaring waarin het

volgende wordt gezegd: „Want Israël zal verlost worden, en Ik zal hen leiden waarheen Ik ook wil”. Leer en Verb. afd. 38 : 33. Ook in andere openbaringen wordt er van de vergadering en bekeering van Israël gesproken, en zoo was men overtuigd, dat de tijd voor de verlossing van Israël was aangebroken, dat bij de inwijding van den Kirtland Tempel, op 27 Maart 1836, het volgende gebeden werd: „Doch Gij weet dat Gij eene groote liefde hebt voor de kinderen Jakobs, die op de bergen, voor eenen langen tijd in eenen bewolkten en donkeren dag zijn verspreid geworden; Wij vragen U daarom genade met de kinderen Jakobs te hebben, dat van af dit uur een begin moge gemaakt worden Jeruzalem te verlossen. En dat een begin gemaakt moge worden het juk van slavernij af te breken van het huis Davids. En de kinderen van Juda mogen een begin maken, om terug te keeren tot de landen welke Gij aan Abraham, hunnen vader, gegeven hebt. En veroorzaak dat de overgeblevenen Jakobs, die vanwege hunne overtredingen gevloekt en geslagen zijn geworden, van hunnen wilden en barbaarschen toestand tot de volheid van het eeuwige Evangelie bekeerd mogen worden, dat zij hunne wapenen van bloedvergieting mogen nederleggen, en ophouden oproerig te zijn; en mogen al de verspreide overgeblevenen Israëls, die tot de einden der aarde zijn verdreven, tot eene kennis der waarheid komen, in den Messias gelooven, van verdrukking verlost worden, en zich voor U verheugen.”

Dit gebed werd door openbaring gegeven en als wij aandachtig het volk van Israël gadeslaan, dan zien wij dat hetgeen gebeden werd, in vervulling is. Dit zien wij nog duidelijker als wij in aanmerking nemen, dat de roodhuiden tot Israël behooren en zien hoe zij tot beschaving en tot geloof in Christus komen. Met de „overgeblevenen Jakobs die vanwege hunne overtredingen gevloekt en geslagen zijn”, wordt de Amerikaansche Indianen of Roodhuiden bedoelt. Joseph Smith zegt ons, dat Mozes aan hem en Oliver Cowdery verscheen en hun „de sleutelen overdroeg voor de vergadering van Israël van de vier deelen der aarde, en het leiden der tien stammen uit het land van het Noorden.” Leer en Verb. afd. 110.

In April 1840 beklom Apostel Orson Hijde den Olijfberg en zegende het land, opdat het als voorheen vruchtbaar mocht zijn. Hij bad God Israël te vergaderen en het land te bereiden tot woonplaats van Zijn volk. In 1872 begaf Geo A. Smith, raadgever van President Brigham Young, zich naar Palestina, om den Heere andermaal te vragen het land te zegenen en Israël spoedig te vergaderen. Ook later werd het land Palestina bezocht door Pres. Anthon H. Lund, omtrent 1895, en door Apostel Francis

M. Lyman in 1902. Ook zij baden voor hetgeen nu als „een opmerkelijk teeken des tijds” beschouwd wordt.

Wij zien duidelijk aan hetgeen door ons is aangehaald, dat de Heiligen der laatste Dagen reeds zeer lang hebben verwacht, hetgeen nu door de Christenen wordt gezien en besproken. En wat meer zegt, de Heiligen hebben voor die dingen geloof gehad, gebeden en gewerkt en zij verheugen er zich in dat dit „opmerkelijk teeken des tijds” zoo duidelijk zichtbaar is.

Gewisselijk, deze dingen zouden door de wereld gewaardeerd moeten worden, want het zijn duidelijke bewijzen, dat Joseph Smith door God geïnspireerd en gezonden was en dat het werk, door hem aangevangen, inderdaad het werk van God is.

Veel zou er over deze dingen gesproken kunnen worden, want hetgeen er nu met en onder de Israëlieten plaats heeft, zegt ons duidelijk, dat er een God is, dat de gave van profetie werkelijkheid is, dat er profeten geweest zijn en nog op aarde bestaan, dat Gods Geest krachtig werkende is onder de kinderen der menschen en de doeleinden des Heeren volbracht zullen worden. Die ooren heeft, die hoore, die oogen heeft, die aanschouwe, want veel heeft er plaats en opmerkelijk zijn de teekenen des tijds.

MIJMERING.

Het avondwindje ruischt in 't riet,
'n Enkle vogel fluit zijn lied,
De dag is schier ten ende...
Hoe wordt het om mij heen zoo stil,
Nu ieder bloempje droomen wil
Den droom van 't ongekende...

Het sluit zijn teere blaadjes moê
Om 't gulden hartje al dichter toe,
Als wilde 't rust nu vragen;
En roerloos staat het stil en wacht
Tot na den langen, killen nacht
De morgen weêr gaat dagen . . .

Mijn ziel is als dat bloempje teêr,
En snakt naar rust, zoo menig keer
Als moede ze is gestreden.
Dan sluit ze in stil gepeins zich af,
En droomt zich over 't donkre graf
Een eeuwig rijk van vrede . . .

(Stemmen van W. en V.)

SLECHTS OOGEN VOOR HEM.

De Perzische koning Cyrus, dezelfde edele vorst, die aan de Joden in ballingschap te Babel de vrijheid teruggaf, was wel is waar een instrument in Gods hand, die alle dingen bestuurt naar Zijnen raad en wil.

Desniettemin is zoo maar niet ieder, de eerste de beste voor 't grijpen, Gode wel aangenaam en bruikbaar om Zijnen raad te dienen.

Hoe edelhartig en grootmoedig koning *Cyrus* was, hoewel hij nog maar een heiden was. . . blijkt uit het navolgend voorval, dat hem geheel en al teekent.

Koning *Cyrus* nu maakte in een oorlog een jongen vorst met diens vrouw en kinderen gevangen. Toen hij den ontwapenden vorst met zijn jonge, schoone gade vóór zich zag, werd de veroveraar getroffen, en vroeg den vorst :

„Wat wilt gij mij geven, als ik uw kinderen de vrijheid schenk ?”

„Mijn halve vermogen,” antwoordde de vorst.

„En als ik uzelf de vrijheid geef ?”

Mijn geheele vermogen.”

„En,” ging *Cyrus* voort, „als ik uw vrouw vrijlaat ?”

„Als gij mijn vrouw de vrijheid geeft,” riep de vorst uit, „neem dan mijn leven. Voor haar geef ik het met vreugde ten offer”.

De edele koning had behagen in den jongen man, en zeide: „Gij zijt allen vrij, gij, uw vrouw en uw kinderen. Losgeld begeer ik niet. Geniet uw leven in vrede”.

Schreiend betuigden de bevrijden hem hun dank.

Later vroeg de jonge vorst aan zijn vrouw :

„Vindt ge ook niet, dat *Cyrus* een edel voorkomen heeft ?”

„Ik weet het niet”, was het antwoord.

„Hebt gij het dan niet opgemerkt ?”

„Neen, ik heb hem niet aangezien; ik had slechts oogen voor Hem, die bereid was voor mij in den dood te gaan”.

* * *

Dit verhaal geeft ons veel te denken en zoude ons aansporen, slechts oogen voor Hem - Jezus - te hebben, die werkelijk voor ons is gestorven, zoodat wij daardoor aangespoord zouden worden Zijne geboden te onderhouden, Hem in alles te gehoorzamen en Zijn voorbeeld na te volgen. Als wij het oog op Hem gericht houden, Zijn leven en sterven voor oogen houden en Zijne leeringen aannemen, dan zal dit ons steeds tot troost en sterkte zijn. Dit beseft ook Paulus volkomen en daarom zegt hij in Hebr. 12:2: „Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs,

Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft gedragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God". Dit geheele Hoofdstuk is zeer bemoedigend en schoon.

Een christen mag nimmer onder voorwendsel van geestelijk gezind te zijn den geringsten plicht verzuimen. Al ware hij de geringste arbeider in zijn kring, hij moet de beste der gemeente willen zijn.

NEWTON.

OVERLEDEN.

MOLENAAR. — Te Rotterdam is op 19 Augustus overleden zuster Pietertje Molenaar—Hess. Zij werd geboren te Roon, op 19 Augustus 1874; gedoopt op 17 April 1903 door B. A. Denkers en bevestigd door G. J. S. Abels.

DEN OS. — Te Amsterdam is op 26 Augustus overleden Neeltje Den Os, dochtertje van S. Den Os. Zij werd geboren 30 Maart 1909 en ingezegend op 9 Januari 1910 door ouderling D. W. Jones.

VAN DE WAARD. — Te Salt Lake City is op 9 Augustus overleden Johannes van de Waard. Hij werd geboren te Dordrecht op 7 November 1834, gedoopt door ouderling W. J. De Brij op 3 Januari 1897 en door hem bevestigd.

INHOUD.

Dankzegging een deel van het gebed	Biz. 257	Hebt gij uw eerste liefde verlaten?	Biz. 265
Afscheidsgroet	" 261	Op Zending geroepen	" 266
Uittreksel eener Redevoering, door Apostel Rudger Clawson	" 262	In ons eigen Zendingsveld	" 267
Verplaatst	" 263	Correspondentie	" 267
Ontslag en Benoeming	" 263	Een opmerkelijk teeken des tijds	" 268
Verslag der Arnheemsche Conferentie	" 264	Mijmering	" 270
		Slechts oogen voor Hem	" 271
		Overleden	" 272

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika † 1.00. — Per exemplaar 10 cent.